

товка, приготвяне за онова, което въ бждеще ще получатъ. Старитѣ гърци сж казвали, че човѣкъ трѣбва да познае себе си. Христосъ пъкъ е казалъ: „Възлюби ближния си като себе си!“ Думитѣ „себе си“ подразбиратъ мѣрка, съ която се опредѣлятъ всички нѣща. Азъ-тъ, себе си е мѣрката съ която човѣкъ опредѣля любовта къмъ своя ближенъ. Следователно, когато любишъ ближния си, ти трѣбва да мислишъ за себе си. Когато искашъ да познаешъ себе си, ти трѣбва да мислишъ за Бога. Казано е въ Писанието: „Да възлюбишъ Господа Бога твоего съ всичкото си сърдце, съ всичкия си умъ, съ всичката си душа и сила“. Значи, Богъ е мѣрка. За какво? — За познаване на себе си. При това положение любовта къмъ Бога се осмисля.

И тъй, слънцето е емблемъ. То символизира Бога на физическия свѣтъ. То представя великия принципъ, който дава животъ. Слънцето означава любовта на човѣка къмъ Бога. Луната представя самия човѣкъ, а звездитѣ — любовта на човѣка къмъ ближнитѣ. Слънцето е Богъ, луната — човѣкътъ, звездитѣ — неговитѣ ближни. Следователно, за да познаете звездитѣ, трѣбва да мислите за луната; за да познаете луната, трѣбва да мислите за слънцето. Наистина, луната се открива на хората само следъ като слънцето я освѣти. Само слънцето е въ състояние да ни открие луната. Когато слънцето залѣзе, то хвърля свѣтлина върху луната, и тя става видима за